

متن پرسش

از اینکه خاک پای خلق الله هستم خیلی خوشحالم از اینکه می بینم هیچ نیستم یعنی انانیت خاصی در خود نمی بینم که خدا نتوانند آن را تسلیم خودش نیابد از اینکه مسلمانم و مومنم از اینکه اگر چه خوب نیستم اما خدای خوبی را یافته ام که همان خدای خمینی رضوان الله تعالی علیه است در خودم، خوشحالی است که با غمی دفع و فراموش نمی شود و بقای غالب دارد؛ جاودان و شکست ناپذیر. آیا این همان گمشده متعمقون آخرالزمانی یا کمال گرایان بشری نیست؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: بنده همیشه در جواب عزیزانی مانند جنابعالی که چنین رویکردی برایشان پیش می آید این غزل جناب مولوی را به میان می آورم که می فرماید:

عاشق شده ای، ای دل سودات مبارک باد... از جا و مکان رستی، آنجات مبارک باد
از هر دو جهان بگذر تنها زن و تنها خور... تا مُلک و مَلک گویند، تنهات مبارک باد
ای پیشرو مردی، امروز تو برخورداری... ای زاهد فردایی فردات مبارک باد
کفرت همگی دین شد تلخت همه شیرین شد... حلوا شده ای کلی حلوات مبارک باد
در خانقه سینه غوغاست فقیران را... ای سینه بی کینه غوغات مبارک باد
این دیده دل دیده اشکی بد و دریا شد... دریاش همی گوید دریات مبارک باد
ای عاشق پنهانی آن یار قرینت باد... ای طالب بالایی بالات مبارک باد
ای جان پسندیده جویدیده و کوشیده... پرهات برویدیده پرهات مبارک باد
خامش کن و پنهان کن بازار نکو کردی... کالای عجب بردی کالات مبارک باد

موفق باشید